

БЪЛГАРСКА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ
ИЗВЕСТИЯ НА ИНСТИТУТА ЗА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК „ПРОФ. ЛЮБОМИР АНДРЕЙЧИН“
Книга XXXVI

**ИСТОРИЧЕСКА АНТРОПОНИМИЯ ОТ С. КОБАЛИЩА,
ДРАМСКО***

Георги Митринов
Институт за български език, Българска академия на науките

**HISTORICAL ANTHROPNYMY FROM THE VILLAGE
OF KOBALISTA, DRAMA REGION¹**

Georgi Mitrinov
Institute for Bulgarian Language, Bulgarian Academy of Sciences

Резюме: Темата за историческата антропонимия не е добре разработена в българската ономастика. Това важи за изследването на историческа антропонимия на отделни селища, райони, области, в синхронен и диахронен план. А тя е важна, особено що се касае за историческа антропонимия от райони, останали извън територията на днешна България. Разгледана е антропонимия от XVI и от началото на XX в. от старото българско селище Кобалища, Драмско, като е направена съпоставка. Проследени са тенденциите в развитието на антропонимната система на с. Кобалища за период от над три века.

Ключови думи: ономастика, историческа антропонимия, история на българския език, български села в Драмско

Abstract: The topic of historical anthroponymy is not well developed in Bulgarian onomastics. This applies to the study of historical anthroponymy of individual settlements, regions, districts, in a synchronic and diachronic plan. And it is important, especially when it comes to historical anthroponymy from areas that remained outside the territory of today's Bulgaria. The anthroponymy from the 16th and the beginning of the 20th centuries from the old Bulgarian settlement of Kobalishta, Drama region, was examined, and a comparison was made. The trends in the development of the anthroponymic system of the village of Kobalishta have been traced for a period of over three centuries.

Keywords: onomastics, historical anthroponymy, history of the Bulgarian language, Bulgarian villages in the Drama region

---

* Copyright of each paper stays with the respective authors. The works in the Papers of the Institute for Bulgarian Language are licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International Licence (CC BY 4.0): <http://creativecommons.Org/licenses/by/4.0>.

1. Въведение

В една своя обзорна публикация от началото на XX в., посветена на постиженията на българската ономастика, Ив. Дуриданов споделя: „Макар и в по-скромни размери, антропонимията у нас също бележи подем“ (Дуриданов/Duridanov 2002: 103). Но сред изброените от него публикации няма нито една, която да е описателно или съпоставително изследване на българска историческа антропонимия от отделно селище, район, област. В сравнение с многобройните руски, украински, полски и др. монографични изследвания на историческа антропонимия българските опити са скромни. На практика липсват подобни обстойни цялостни проучвания, особено в съпоставителен план. Откриват се отделни кратки публикации. В изследването си, посветено на християнските елементи в антропонимната система на Поповско по данни от XVI и XVII в., Л. Димитрова-Тодорова разглежда антропонимния материал като цяло, без да го обособява в тематични групи и съпоставя (Димитрова-Тодорова/Dimitrova-Todorova 1993: 51 – 58). В публикацията си за собствените имена в с. Кортен, Новозагорско Ю. Петкова представя антропонимия от 1472 г. (XV в.) и такава от края на XVII в. За съжаление, авторката не съпоставя антропонимията от двата османски документа, а я разглежда в общ план. Обособява я в семантични групи, а също и според приетите от нея „три основни периода в развоја на българската антропонимична система: дохристиянски, християнски и ислямски“ (Петкова/Petkova 1994: 53 – 67).

В настоящото изследване се съпоставя антропонимен материал от с. Кобалища, Драмско, датиран от XVI и от началото на XX в., с добавка на антропонимия от XV в. Трябва да се отбележи важноста на историческата антропонимия, която, за съжаление, понякога се явява единствен запазен езиков материал от дадена историческа епоха по българските земи. Затова проучването ѝ дава възможност, макар и частично, да се възстанови езиковата картина на българското присъствие в определена част на българското езиково землище. Неслучайно изучаването на българското именно богатство в съседните на Република България земи, в които е живяло или продължава да живее и днес българско население, се изтъква като важна задача на българската ономастика (Дуриданов/Duridanov 2002: 105).

2. Исторически данни за с. Кобалища, Драмско

Кобалища е едно от старите български села в Драмско¹. Засега данни за него не се откриват в османски данъчни регистри от втората половина на XV и от началото на XVI в. (Гандев/Gandev 1989: 194 – 196), а също в документи от XVII в. (Грозданова/Grozdanova 1989: 292 – 299). Но пък такива има в османски документи от втората половина на XVI в. В тях селото е отбелязано с 47 христи-

---

¹ Авторът изказва благодарност за финансовата подкрепа на Българската академия на науките по двустранно споразумение за безвъзмездни средства между БАН и Румънската академия на науките.

янски семейства и 31 неженени християни (ТДИМ/ТДИМ 2007: 41 – 43). Според северномакедонски османисти нелокализираното село Калбащица (Калбашница) от Сярска каза в османски данъчни документи от XV в. може да се свърже с ойконим Кабалища (Кабалица), разположено на 23 км северозападно от гр. Драма, т.е. в Драмско (ТДИМН/ТДИМН 1978: 169). Но в споменатия данъчен опис е включена административна единица Драмска каза и е нелогично разположеното в близост до казалийския център Драма село да е в описа на селищата от Сярска каза, макар в нея да са включени и други селища, спадащи според по-късни писмени документи към други административни райони, напр. Елисе (Елес) и Като Ивренти (Долно Броди), спадащи към Неврокопска каза. Освен това от езиковедска гледна точка твърде големи са фонетичните и словообразователните различия между ойконими Калбащица (Калбашница) и Кобалища, за да са с общ произход. А варианти Кабалища (Кабалица) на ойконим Кобалища, отбелязани под линия в посочената публикация, не са засвидетелствани в други публикувани досега османски документи. Но не е невъзможно турскоезичният писар така да е чул и осмислил произнесеното селищно име. Прави впечатление, че в графичното оформление на ойконим Калбащица се открива графема *ц*, а фонема *ц* не е характерна за османския турски език, което говори за непрецизна транслитерация на името. Все пак в настоящата публикация се включват антропонимни данни и за с. Калбащица от XV в. Целта е да се съпоставят тези данни от XV в. за българско селище в Драмско или Сярско, без да се приема безрезервно, че става дума за с. Кобалища, Драмско. Това дава възможност да се възстанови, макар и частично, антропонимната картина през XV и XVI в. в един район на българското езиково землище (Егейска Македония), за който има малко публикувани данни.

Повече сведения за с. Кобалища се откриват в публикации от края на XIX и първата половина на XX в. Според Г. Стрезов то е разположено северозападно от с. Просечен, има 100 български къщи, наред с турски. Авторът отбелязва, че землището му включва плодородни земи и жителите му се славят с добив на най-доброкачествен тютюн (Стрезов/Strezov 1891: 34). По данни от края на XIX в. селото има 50 български къщи и 90 турски. Българите християни са 350, турците 360, а има и 20 цигани (Кънчов/Kanchov 1900: 198).

3. Предмет на изследване

Освен антропонимни данни за местното българско население в османски данъчни документи от втората половина на XVI в., се откриват и такива от началото на XX в., което дава възможност да се проучи местната антропонимия за период от над три века. Данъчният списък от втората половина на XVI в. за с. Кобалища (записано според преводача в облик Копалища), спадащо към нахия Драма, е включен в османски дефтер за Паша санджак с обхват казите Драма, Кавала, Серес и Неврокоп, за 1569 – 1570 г. (ТДИМ/ТДИМ 2007: 41 – 43). Списъкът дава изчерпателни сведения за препитанието на местното българско население. Прави впечатление наличието на 11 воденици и 8 валявици. Явно разположението на

селото в близост до р. Панега е давало възможност за такова препитание. Открива се наличие и на самоков, което сочи, че там е било развито и рударството. Отбелязана е трудова заетост керемидарство. Разбира се, основно е препитанието със земеделски труд, като е засвидетелстван добив на пшеница, овес, просо, ечемик, ръж, уров, леща, както и на лук, грозде, лен, памук, орехи. Отглеждани са копиринени буби, имало е добив на пчелен мед. Развито е било лозарството, наред с животновъдството. Съпоставката с данните за с. Калбащица (Калбашница) от XV в. показва че второто е с много по-многобройно население. В списъка са описани 100 глави на семейства и 30 вдовишки семейства. В данъчната разбивка към него е посочен само добив на селскостопанска продукция (пшеница, ечемик, ръж, просо, леща, лен, лозя) и овчарство. Не се споменава за воденичарство, тепавичарство и самоковджийство, но се срещат антропоними Димитри терзия, Райко соколар (доганджия), папас Думче, Радомир син на Жупан, показващи други видове трудова заетост, както и данни за общественото положение на носителите им. Различия има и в употребата на сложни имена Радослав, Станимир, Драгослав, Радомир, Дабижив, Доброслав, Богданос (ТДИМН/ТДИМН 1978: 169 – 170), каквито не се срещат в списъка на с. Кобалища от XVI в. Все пак отпадането на сложните имена в по-късните векове е факт, но през XVI в. те са все още широко разпространени в местната българска антропонимия. За Беломорието, в Ксантийско това в по-голяма степен важи за българските селища в планинските, а не в приполските и полските райони (Митринов/Mitrinov 2021: 194 – 195), в какъвто е разположено с. Кобалища.

Списъкът на населението на с. Кобалища от началото на XX в., спадащо към Драмска каза и Драмска епархия, е във формуляр, разпратен от Българската екзархия до българските християнски екзархийски села в Тракия и Македония, останали в границите на Османската империя след Руско-турската освободителна война от 1877 – 1878 г.² Датировката му е от 1906 – 1907 г. Той включва пълно описание на семействата в селото, както и на живеещите самостоятелно негови жители. Има данни за възраст и грамотност на жителите, а и за трудовата заетост на мъжкото население. И през този период основният поминък на жителите на с. Кобалища е земеделие. Отбелязан е един воденичар, а също един учител и един свещеник.

4. Анализ на антропонимията в съпоставителен и диахронен план

Спецификата на включения в изследването антропонимен материал предполага прилагането на различна методология за разработването му. Основен е описателният метод, но също се използват съпоставителен и статистически метод. Антропонимията от двата писмени източника е обособена в тематични групи: антропонимията от славянския пласт, от християнския пласт и такава

---

² ЦДА Ф 246К, оп. 9, а.е. 368.

от чужд произход, която не е свързана с християнството. Съответно е направена съпоставка по тематични групи на мъжките и женските лични имена от XVI и от началото на XX в., както и от XV в. Важно е да се отбележи, че според количествените критерии е налице несъразмерност, що се касае до количеството на включената в съпоставките налична антропонимия в писмените източници от XV, XVI и началото на XX в. Списъкът от началото на XX в. включва по-голямо количество мъжки и женски лични имена. Но за тази несъразмерност играят роля екстралингвистични фактори. Представени са данни за произхода на част от личните имена.

4.1. Мъжки лични имена (ЛИ) и лични имена, изписани като презимена (При).

4.1.1. Антропонимия от славянския пласт – XVI в.

Стоян (ЛИ), 5³ (При); Добро 3 (При), Велко 3 (ЛИ), 2 (При), Велчо (ЛИ), 2 (При), Петко 2 (ЛИ), (При), Сено от *сено* – да бъде свеж като прясно сено или скъс. от Асен, Ясен, XV в. (Заимов/Zaimov 1988) 2 (ЛИ), (При); Русо 2 (ЛИ), Стойко 2 (При), Грудо от Груда или Груд с *-о*, XVI в. (Заимов/Zaimov 1988) (ЛИ), (При).

Единична употреба: Веле, Велчо, Добре, Загор ‘роден в област Загора = отвъд планина’, вж. Загорка (Заимов/Zaimov 1988); Станин – от Стан, Станьо и *-ин*, XV в. (Заимов/Zaimov 1988); Стоян, Стойо (ЛИ); Велче, Думко ум. от Думо от изч. Дума от *дума* в старинното му значение ‘мисъл’ – да бъде разсъдлив, да обмисля добре нещата, XV в. (Заимов/Zaimov 1988); Райко, Стайо.

Имена с непрозрачна етимология: Дуко скъс. от Ра-дук, XVI в. (Заимов/Zaimov 1988) или през грц. *doukas* от лат. *dux* ‘вожд, войвода’, пожел. да стане водач, големец (Илчев/Ichev 1969; Ковачев/Kovachev 1987).

Неразчетени добре имена от преводача: В(ъ)лче (Велче), Денчо (Дичо), Кръстин (Кръстан), Робко (Ронко), Сено (Шебо), Станин (Статин), Станчо (Стайчо), Стайчо (Станчо).

Мъжки ЛИ от славянския пласт антропонимия от начало на XX в.

Кръстьо 2, Асен, Благой, Борис, Владимир, Мирчо, Стоян, Нашко – от Нашо от На-ко, На-чо, На-до и *-шо* (Заимов/Zaimov 1988). Към тази група може да се включи и име Крум на български средновековен владетел, което не е от славянски произход.

В списъка от XVI в. антропонимите от славянския пласт са 21, а в списъка от началото на XX в. – 9. Чувствителното намаляване на броя на имената от славянския пласт е свързано със светогледа на местните българи християни, принудени да живеят в условия на чуждо владичество с доминация на ислямската религия. Упованието им е било в изповядваната от тях християнска религия и в покровителството на християнските светци, чиито имена носят. Преимущест-

---

³ Цифровите данни показват честотата на употреба на антропонимите.

вена употреба на антропонимия от християнския пласт е налице в списъците на отделни селища още през XVI в. (Митринов/Mitrinov 2021: 19 – 92). В по-голяма степен това важи за селищата в полските и приполските части на проучваните райони (Западна Тракия и Южните Родопи). Приемственост се открива само при ЛИ Стоян с единична употреба в двата списъка, както и при именна основа Кръст-: Кръстин (Кръстан) – XVI в., Кръстьо – XX в.

Честота на употреба по именни основи – XVI в.

Вел-: (ЛИ) Велко 3, Веле, Велчо, В(ъ)лче (Велче); (ПрИ): Велко 2, Велчо 2, Велче = 11

Сто(й)-: (ЛИ) Стоян, Стойо, (ПрИ) Стоян 5, Стойко 2 = 9

Пет-: (ЛИ) Петко 2, (ПрИ) Петко = 3

Сен- (ЛИ) Сено 2, (ПрИ) Сено = 3

Рус-: (ЛИ) Русо 2

Поради малкото количество антропоними от славянския пласт в списъка от началото на XX в., не може да се представи картина на честотата на употреба по именни основи.

Широко е разпространението на имена от славянския пласт в списъка на с. Калбацица от XV в. Честотата на употреба по именни основи е следната:

Рад-: Радослав 4, Радомир, Райко 3, Рад 3, Раде, Радило 2, Радо 2, Радота 3, Радин, Радул, Рали = 22

Стан-: Станимир 2, Стан, Станил, Станиле 4, Стано 2, Стайо, Стайко 3, Стале 2, Стало = 17

Драг-: Драган 4, Драгослав 2, Драгина, Драгота, Драйчо = 9

В(о)лк-/ч-: В(о)лкан 2, В(о)лк 3, В(о)лчо = 6

Сто(й)-: Стоян 5, Стойко = 6

Груд-: Грудни, Груде 3, Груден (Грудан) = 5

Добр-: Доброслав, Доброс (Доброш), Добри 2 = 4

Вел-: В(е)лко 3, Велко = 4

Бог-: Богданос, Богданица = 2

Брат-: Братян 2 – от Брат, Брате и -ян, XVI в. (Заимов/Zaimov 1988)

Влад-: Влад 2

Груб-: Грубища 2 – от Грубо защитно име от *груб* ‘грозен, неугледен, неприветен’ (Заимов/Zaimov 1988)

Дум-: Думче – от Думо и -че (Заимов/Zaimov 1988), Думча = 2

Единична употреба: Бело – от *бел/бял* – да бъде бял, хубав, здрав, XV в. (Заимов/Zaimov 1988); Главина – от изч. Глава и -ин(а) (Заимов/Zaimov 1988); Дабижив от *да би (бил) жив*: пожелателно име (Заимов/Zaimov 1988); Житан – от Жито от стб. *жить* ‘живот’ и -ан, подобно на Житин – от Жито и -ин (Заимов/Zaimov 1988); Мирко, Новак 2, Петко 2, Продо скъс. от Продан, XII в. (Заимов/Zaimov 1988); Храно скъс. от Храни-мир, Храни-слав, XIV – XV в. (Заимов/Zaimov 1988) и др,

Интерес представлява наличието на антропоними, образувани с наставка -ота: Бобота (Бобоя) – старинно м. от Бобо и -ота, XVI в. (Заимов/Zaimov

1988); Радота 3 – старинно м. от *радота* ‘радост, радване’, XIII в. (Заимов/Zaimov 1988); Драгота – старинно от *драгота* ‘драгост, любезност’, XIII в. (Заимов/Zaimov 1988).

В списъка от XVI в. се откриват антропоними, чиито две съставки са от славянския пласт антропонимия: Петко Стойко, В(ъ)лче (Велче) Стоян, Кръстин (Кръстан) Велко, Стоян Добро, Петко Добро, Стайчо (Станчо) Велчо, Русо Велко. Такива липсват в списъка от XX в. Важно е да се отбележи, че според проучванията на антропонимия от Западна Тракия и Южните Родопи с датировка XVI в., такава употреба е по-слабо разпространена в селищата от полските и приполските части на обхванатите в изследването райони (Митринов/Mitrinov 2021: 123 – 124). Такова полско селище се явява и Кобалища. Но в списъка на с. Калбащица от XV в. се откриват също такива имена: Стайко Храно, Стайко Радо, Радота Радо, Драгослав Рад, Добри Драйчо, Радослав Милош, Драгота Груде, Стайко Груде, Стоян Главина.

Прави впечатление, че в списъка от XVI в. на с. Кобалища липсват сложни антропоними (композиции), характерни за антропонимната картина в българските селища през XV и XVI в. В списъка от началото на XX в. се открива един антропоним (Владимир), който, съдейки по възрастта на носителя му (3 г.), се е появил в антропонимията на селото в резултат на ново езиково влияние. Както бе отбелязано по-горе, в списъка на жителите на с. Калбащица, по данни от XV в., са засвидетелствани сложни имена: Радослав 4; Радомир 2, Станмир 2; Богданос, Богданица, Дабижив, Доброслав, Драгослав. С най-широко разпространение са сложните имена с именна основа Рад-. Представени са още имена с именни основи Стан-, Добр-, Драг-, Бог-. До голяма степен данните съвпадат с тези за най-разпространените именни основи в българското езиково землище през XV в.: Рад-, Драг-, Стан-, Добр-, Брат- (Гандев/Gandev 1989: 206). Сложно име Богданос е оформено по гръцки образец, с наставка *-ос*. Засвидетелствано е и сложно име Дабижив от съчетание *да би (бил) жив* – пожелателно име (Заимов/Zaimov 1988) „с не често, но систематично разпространение“ в проучваните ареали на българската етническа територия, по данни от XV в. (Гандев/Gandev 1989: 249). През XVI в. в Западна Тракия и Южните Родопи се открива макар и спорадична употреба на името (Митринов/Mitrinov 2021: 193).

4.1.2. Антропонимия от християнския пласт

Мъжки ЛИ и такива, отбелязани като презимена, от XVI в.

Тодор 6 (ЛИ), 4 (ПРИ), Димо 5 (ЛИ), 5 (ПРИ), Кирко 4 (ЛИ), 7 (ПРИ), Гьорго 3 (ЛИ), Йован 3 (ЛИ), 2 (ПРИ), Васил 2 (ЛИ), 2 (ПРИ), Киро (ЛИ), 3 (ПРИ), Йорги 2 (ЛИ), Йорго с новогръцки преход на *г’* в *й* от Георго (Илчев/Ichev 1969; Ковачев/Kovachev 1987) 2 (ЛИ); Костадин 2 (ЛИ), Михал 2 (ЛИ), (ПРИ), Димитри (ЛИ), 3 (ПРИ), Михо 2 (ПРИ).

Единична употреба: Атанас, Васко, Гьерги – от Георги, XII в. (Заимов/Zaimov 1988); Яни, Янил – от Ян, Яне и *-ил*, XVI в. (Заимов/Zaimov 1988); Марин, Никола, Паскал, Прокоп, Ристо (ЛИ) от Христо с изпадане на начално *x*; Гьорго – от Гьорги с *-о*, XVI в. (Заимов/Zaimov 1988); Диман – от Димо и *-ан*;

Коста, Костадин, Панко, Пано скъс. от Панайот, XVI в. (Заимов/Zaimov 1988); Петри с редуция $e > u$, от Петре; Петро грц. Πέτρος (Симеонидис/Simeonidis 2006: 127); Симо (ПрИ) скъс. от Симеон или Симон, XVI в. (Заимов/Zaimov 1988), грц. Σίμων (Симеонидис/Simeonidis 2006: 129).

Имена с неясна етимология: Ефко – Евко ум. от Еве (Н. Геров), мъжка форма от Ева, според някои учени необидително (Илчев/Ichev 1969; Ковачев/Kovachev 1987).

Недобре разчетени имена от преводача: Койо (Коно), Моско (Мушко), Панко (Янко), Пано (Нано).

Лични имена от началото на XX в.

Георги 15, Иван 13, Костантин 13, Димитър 12, Ангел 9, Атанас 8, Никола 7, Петър 6, Васил 4, Илия 4, Христо 4, Павле 3, Александър 2, Анастас 2, Анеши 2 – от Анеши грц. Ανέστης (Симеонидис/Simeonidis 2006: 108); Ламбрю 2 – от Ламбро, грц. Λάμπρος (Симеонидис/Simeonidis 2006: 121), Λάμπρος ‘светъл, сияещ’ (Ковачев 1987); Пантелей 2 – скъс. от Пантелеймон (Заимов/Zaimov 1988) с редуция $e > u$.

Имена с непрозрачна етимология: Котин 2 – от Кото и *-ин*, от Ко-ста или Ни-ко-ла и *-то* (Заимов/Zaimov 1988), от Кут(ъ) + *-ин*, съкр. от Куртъо (Илчев/Ichev 1969); Кочо 3 – видоизменено от Коста, Костадин (Илчев/Ichev 1969), от Кото и *-чо* или направо от Ко-и-чо от Ни-ко-ла или Ко-ста, XVI в. (Заимов/Zaimov 1988); Паско 3 – ум. от Пасо, скъс. от Спас, или скъс. от Паскал (Заимов/Zaimov 1988; Илчев/Ichev 1969).

Единична употреба: Андон, Апостол, Вангел – скъс. от Е-вангел: Блавест (Заимов/Zaimov 1988), Кирил, Лазар, Марин, Параско – скъс. и ум. от Параскев от Параскева грц. ‘подготовка (за празник)’, ‘петък’ (Заимов/Zaimov 1988; Ковачев/Kovachev 1987); Стефан, Тома, Филип.

В списъка от XVI в. са включени 37 имена с вариантите, а в списъка от началото на XX в. се откриват 30 мъжки ЛИ от християнския пласт антропонимия. С най-широко разпространение през XVI в. са антропоними Кирко 11, Тодор 10, Димо 10, Йован 5, Васил 4, Киро 4, Гьорго 3, Димитри 3. По-различна е картината от началото на XX в., според която най-широко разпространение имат личните имена: Георги 15, Иван 13, Костантин 13, Димитър 12, Ангел 9, Атанас 8, Никола 7, Петър 6. Интересно е, че според статистиката с най-широко разпространение в Западна Тракия и Южните Родопи през XVI в. са антропоними Гьорги, Димитър, Йован, Тодор, с умалителните и съкратените им форми (Митринов/Mitrinov 2021: 165). Като се изключат антропоними Кирко, Киро, Васил, антропонимната картина в с. Кобалища е сходна с тази в Западна Тракия и Южните Родопи. Съпоставката с антропонимия от началото на XX в. показва приемственост в широката употреба на лични имена Георги, Иван, Димитър в селото. Но пък за антропонимията от началото на XX в. не са характерни съкратените варианти Димо, Диман на ЛИ Димитър и Йорги, Йорго на ЛИ Георги. Приемственост има и при антропоними Атанас, Васил, Костадин, Никола, Петър, които са с много по-широка употреба в началото на XX в. Вместо мъжко

ЛИ Параскева, включено в списъка от XVI в., в списъка от XX в. се откриват съкратени варианти Параско, Паско. Това важи и за антропоним Христо, засвидетелстван в облик Ристо в списъка от началото на XX в. В този списък се срещат лични имена Андон, Анастас, Анещи, Апостол, Вангел, Илия, Кирил, Лазар, Ламбрю, Марин, Пантилей, Стефан, Тома, Филип, които липсват в списъка от XVI в.

В списъка от XVI в. се срещат мъжки лични имена с варианти и умалителни форми:

Димо 10 – Димитри 4 – Диман (При) 1 = 15

Кирко 11 – Киро 4 = 15

Гьорго 4 – Гьерги (ЛИ) 1 – Йорги 2 (ЛИ) – Йорго 2 (ЛИ) = 9

Михал 3 – Михо 2 (При) = 5

Васил 4 – Васко 1 (ЛИ) = 5

Костадин 3 (ЛИ, При) – Коста (При) = 4

Панко 2 – Пано 2 (При) = 4

Петри – Петро (При) = 2

Може би, поради по-официалния характер на списъка от началото на XX в., такава вариативност не се открива в него.

В списъка на с. Калбащица от XV в. честотата на употреба с вариантите е следната:

Димо 6, Димитри 3, Диман 5, Димит(ъ)р, Ми(т)ро = 16

Михо 7, Михал 6 = 13

Йорги 8, Тодор 6, Яни 4, Янил – от Ян, Яне и *-ил*, XVI в. (Заимов/Zaimov 1988) = 5; Койо 3 – от Ко-льо, Ко-ста, XV в. (Заимов/Zaimov 1988); Костандин 3, Манол 3, Никоди 3 – съкр. от Никодим; грц. 'народопобедител, победител на народи' (Илчев/Ilchev 1969; Заимов/Zaimov 1988), грц. Νικόδημος (Симеонидис/Simeonidis 2006: 124). Засвидетелствани са два съкратени варианта Михал и Михо на ЛИ Михаил.

Отбелязана е единична употреба на антропоними Васо съкр. от Васил (Илчев/Ilchev 1969; Заимов/Zaimov 1988), грц. Βάσος (Симеонидис/Simeonidis 2006: 111); Донко ум. от Доно, Доньо, XV в., съкр. от Ан-дон, Спири-дон (Заимов/Zaimov 1988; Илчев/Ilchev 1969); Лукан, Нестор, Симьон скъс. от Симеон, XV в. (Заимов/Zaimov 1988); Ставро – от грц. σταυρός 'кръст', еднакво по значение с Кръстьо (Илчев/Ilchev 1969); Христо.

Като цяло в антропонимията от с. Калбащица, по данни от XV в., с най-широка употреба са личните имена с варианти Димит(ъ)р, Михал, Йорги, Тодор. Данните показват устойчивост в честотата на употреба на антропоними Димитър, Йорги, Тодор с варианти в Беломорието за периода XV – XVI в.

4.1.3. Лични имена от чужд произход, несвързани с християнството

И в двата списъка на населението на с. Кобалища от XVI и от XX в. такъв тип имена са малко на брой.

Лични имена в списъка от XVI в.: Стамад (ЛИ), 3 (ПрИ) – от грц. Σταμάτης (Симеонидис/Simeonidis 2006: 130) от грц. σταματώ ‘спирам, прекратявам’, еднакво по значение със Запрян (Илчев/Ichev 1969; Заимов/Zaimov 1988); Мавриди (ЛИ), 2 (ПрИ) – от грц. Μαυρίδης < μαυροειδής ‘черен на цвят’ (Симеонидис/Simeonidis 2006: 123), ‘син на Мавро, на черния’, Русе, 1860 (Илчев/Ichev 1969).

Единична употреба: Аргир – от грц. Αργύριος (Симеонидис/Simeonidis 2006: 109); грц. Αργυρός ‘сребро’, XIII в. (Заимов/Zaimov 1988; Илчев/Ichev 1969); Хрисо (ЛИ) – Χρῦσω (или Χρυσώ) (Симеонидис/Simeonidis 2006: 132); Хрисо, разнов. на Хриса (Илчев/Ichev 1969). Откриват се лични имена, нехарактерни за българската антропонимна система: Дурсо, Еврено, Карпо (Джарто), Орка (?) (ПрИ).

Важно е да се отбележи че антропоними Стамат, Мавро (Мавриди), Аргир са типични за антропонимната система на българските селища в Западна Тракия и Южните Родопи през XVI в. (Митринов/Mitrinov 2021: 233, 235, 238).

Лични имена в списъка от XX в.: Аргир, Аристид – грц. Αριστείδης (Симеонидис/Simeonidis 2006: 109); Щерьо грц. ‘твърд, як’, XVI в. (Заимов/Zaimov 1988), от грц. Στέργιος (Симеонидис/Simeonidis 2006: 130). Антропоними Аргир и Аристид са на момчета съответно на 15 и 13 г., част от семейството на местния свещеник. Може да се предположи, че е бил с гъркомански настроения, що се касае до избора на имена на мъжките си рожби.

В представената антропонимия от двата списъка се открива приемственост само при употребата на лично име Аргир.

В списъка на с. Калбащица от XV в. са отбелязани антропоними Маро 2 – от Мавро (Илчев/Ichev 1969; Заимов/Zaimov 1988) и Трендафиле от цвете *трѣндафил*, XV в. (Илчев/Ichev 1969; Заимов/Zaimov 1988), грц. Τριαντάφυλλος (Симеонидис/Simeonidis 2006: 131). В антропонимията на българските села в Западна Тракия и Южните Родопи, по данни от XVI в., антропоним Трендафил с варианти е засвидетелстван (Митринов/Mitrinov 2021: 237 – 238). Интерес представлява в списъка на вдовишките семейства име Добра (жена на) Грък. Тук облик грък е изписан от преводачите като лично име. Но може да е и прозвище. Все пак и в двата случая става дума за антропоним, свързан с народно-стна принадлежност.

Специфика на словообразуването на имената

В списъците на населението на с. Кобалища, Драмско от XVI и от XX в. се откриват деминутивни мъжки лични имена.

Умалителни форми в списъка от XVI в.

- с наставка *-е*: Веле, Добре,
- с наставка *-чо*: Велчо, Станчо (Стайчо), Стайчо (Станчо),
- с наставка *-че*: В(ъ)лче (Велче),
- с наставка *-ко*: Робко (Ронко); Кирко, Васко, Панко

В списъка се срещат антропоними, чиито две съставки са с умалителни наставки: Стайчо (Станчо) Велчо, Петко Стойко, Велко Кирко, Васко Райко.

По-малобройни са примерите с употреба на деминутивни имена в списъка от началото на XX в. По-широка употреба имат тези с умалителна наставка *-ко*:

- с наставка *-ко*: Паско 3, Параско, Нашко
- с наставка *-чо*: Мирчо
- с наставка *-е*: Павле 3

Като цяло е налице приемственост в най-широката употреба на деминутивни мъжки лични имена с наставки *-ко*, *-чо*, *-е*. Подобна е картината в антропонимията на българските села в Западна Тракия и Южните Родопи (*-ко*, *-чо*, *-е*) за XVI в. (Митринов/Mitrinov 2021: 188 – 189). Сходна е картината с деминутивни антропоними от списъка на с. Калбащица за XV в. Най-широко разпространени са личните имена, образувани с наставка *-ко* (Райко 3, Стайко 3, Велко 4, Стойко, Мирко, Петко). По-рядка е употребата на такива с наставки *-чо* (В(о)лчо, Драйчо); *-е* (Груде 3, Стале 2, Станиле 4); *-че* и *-ча* (Думче, Думча).

В списъка от XVI в. са отбелязани втори съставки към личните имена – прозвища, носещи информация за трудовата заетост и за статута на носителите им в местното общество. Те играят роля на презиме. Една част от тях включват данни за трудова заетост козарство: Велко Козар (козар), Аргир Козар, Тодор Козар. Други указват статута на носителите им в местното общество: Костадин Приселица (приселец, пришлец), Велко Приселица. В случая това са преселници от други селища и райони, установили се за по-дълго в селището, в чийто списък с местни жители данъкоплатци са включени. Такова отбелязване на прозвища се открива и в списъците на други селища от Западна Тракия и Южните Родопи, както и от Неврокопска каза, по данни от XVI в. (Митринов/Mitrinov 2021: 242 – 270). В списъка на с. Калбащица, по данни от XV в., такъв тип имена с втори съставки са: Димитри терзия, Райко соколар (доганджия); папас Думче; Радомир, син на Жупан. Засега няма открити данни за наличието на мъжко лично име Жупан, по данни от XVI в. Може да се предположи, че по-скоро става дума за прозвище. Названието е със значение ‘управител на жупа, глава на род’, като произходът му не е съвсем ясен (БЕР/BER 1971). Но е засвидетелствано презиме Жупански (Варна, 1940) (Илчев/Ichev 1969).

4.2. Женски лични имена

Важно е да се отбележи, че в списъка на населението на с. Кобалища, Драмско от XVI в. са включени доста вдовишки семейства, чиито глави са жени вдовици, т.е. изписани са женски лични имена. Такива имена има и в пълния списък на населението на селото от началото на XX в. Така се открива възможност да се съпоставят женските антропоними в диахронен план.

4.2.1. Лични имена в списъка от XVI в. – специфика на изписване

Специфика при изписването на женските лични имена в османските данъчни списъци от XVI в. е, че с тях се отбелязват само вдовишки ханета (семейства), тъй като основната данъчна единица за облагане е била хане, т.е. семей-

ство. На данъчно облагане са подлежащи и неженените мъже, чиито имена също са включвани в списъците. Според начина на изписване в списъка са налице два модела. При единия е отбелязано личното име на вдовицата: вдовица Стоя, вдовица Мелка, вдовица Маврука (?). Другият начин включва и личното име на починалия съпруг с добавена наставка *-овица*, след което е добавено личното име на вдовицата: вдовица Димовица Ерина (Ирина), вдовица Стаковица (Стайковица) Маро. В случая изписването по този модел се различава от традиционното изписване, при което личното име на вдовицата не е отбелязано, както е в османските данъчни списъци от Неврокопска каза например: вдовица Данковица, вдовица Димовица, вдовица Стайовица и др. (Митринов/Mitriinov 2021a: 157). Интересно е, че в списъка с антропонимия от с. Калбащица, по данни от XV в., са включени 29 женски лични имена, като е прието изписване на личното име на вдовицата: вдовица Влада, вдовица Тодора, вдовица Стая. В повечето случаи след личното име на вдовицата е добавено името на починалия съпруг, като вероятно преводачите са добавили в кръгли скоби пред мъжкото име (жена на): вдовица Виша (жена на) Стоян; вдовица Рада (жена на) Брайко; вдовица Стояна (жена на) Раде и др. Но се открива и изписване на въпросното съчетание без скоби, като е налице непоследователност: вдовица Мара, жена на Петко; вдовица Неда, жена на Стайко и др. (ТДИМН/TDIMN 1978: 170). В списъка от началото на XX в. са отбелязани само личните имена на жените от селото.

Подобно на мъжката антропонимия, и женската е обособена в тематични групи: антропонимия от славянския пласт, от християнския пласт и такава от чужд произход, несвързана с християнството.

4.2.2. Женските лични имена от славянския пласт

Женските лични имена от славянския пласт са твърде малко в списъка от XVI в.: Стоя – от Стойо, скъсено от Стои-мир, Стои-слав, XV в. (Займов/Zaimov 1988); Мелка ум. от Мела, XVI в., от м. Мело от изчезнало прил. *мел* ‘малък’ (Займов/Zaimov 1988).

За сравнение, в списъка на с. Калбащица от XV в. имената от славянския пласт са преобладаващи: Добра 3, Рада 2, Бойка, Виша, Влада, Житания, Злато, Кала, Неда, Стана, Станка (Стайка), Стая, Стоя, Стояна, Тиха, Хуба (ТДИМН/TDIMN 1978: 170). Интерес представлява антропоним Житания с вероятен произход от мъжко ЛИ Житян от Жито и *-ян*, XIV – XV в., от стб. *жить* ‘живот’ (Займов/Zaimov 1988). А също и: ЛИ Виша – от м. Вишо или скъс. от Вишна, XIV в. (Займов/Zaimov 1988); Кала – скър. от Кал-ина или женска форма от Кало, XV в. (Займов/Zaimov 1988; Илчев/Ichev 1969); Хуба от Хубо от изч. прил. *хуб* ‘хубав’ (Займов/Zaimov 1988); Тиха от Тих, старинно, скъс. от Тихо-мир, Тихо-буд, Тихо-слав (Займов/Zaimov 1988).

Доста по-широка е употребата на женски лични имена от славянския пласт в списъка от началото на XX в.: Калина 4 – от храст *калина*, който е с хубави червени цветове или от *калина* ‘по-малка зълва’, XV в. (Займов/Zaimov 1988; Илчев/Ichev 1969); Велика 3.

Единична употреба: Берислава (1/2 г.) – от Берислав, който да бъде славен със събиране, с богатство, с имот, XI в. (Заимов/Zaimov 1988; Илчев/Ilchev 1969); Босилка – от Босила от Босил от Босе, Босо и *-ил* или от цвете *босил* ‘босилек’ (Заимов/Zaimov 1988; Илчев/Ilchev 1969); Вера, Невенка от Невена от Невен от градинско цвете невен, което е с хубави жълточервеникави цветове (Заимов/Zaimov 1988; Илчев/Ilchev 1969); Нидялка от Недяля от диал. *недяля* ‘неделя’ (Заимов/Zaimov 1988; Илчев/Ilchev 1969); Писана от Писан от *писан* ‘живописен, пъстър, хубав’ (Заимов/Zaimov 1988; Илчев/Ilchev 1969); Стойна, Стойна, Стоянка, Тянка от Тяна от Тяно, скъс. от С-тоян (Заимов/Zaimov 1988; Илчев/Ilchev 1969); Хогишка – от мъжко ЛИ Хогиш от Хото и *-иш*, съкр. от изчезнало Хоги-мир ‘да има големи желания, стремежи’ или от Хоги-слав ‘да бъде славен с желанията си, с идеите си’, преди XII в. (Заимов/Zaimov 1988); Цвятанка, Фета – от Вета с преход на *в* във *ф* (Илчев/Ilchev 1969; Ковачев/Kovachev 1987), Вета – от Вето, съкр. от старинни имена като Пре-вет, Радо-вет, У-вет от стб. *вѣтити* ‘съветвам, насочвам, говоря’ или съкр. от Цвета, Елисавета (Заимов/Zaimov 1988).

Имена с непрозрачна етимология: Яна 3 – съкр. от Сто-яна, Сил-яна, Рум-яна от Ян или от Ана с предпоставено *й*, XVI в. (Заимов/Zaimov 1988), от Бояна, Стояна, Траяна (Илчев/Ilchev 1969); Гинка 2 – от Гина от Гин, Гино или от Ангелина, Гергина (Заимов/Zaimov 1988; Илчев/Ilchev 1969).

За разлика от османския данъчен регистър от XVI в., в който има само две женски лични имена от славянския пласт, в списъка от началото на XX в. те са над 15. Дори се открива сложно име Берислава във втория списък. Но предвид това, че носителката на името няма навършена една година, видно е, че става дума за ново езиково влияние. Не се открива приемственост, освен при форми Стоя (XVI в.) и Стоянка (XX в.). В списъците от XVI в. на с. Кобалища и от XV в. на с. Калбащица е засвидетелстван антропоним Стоя.

4.2.3. Лични имена, свързани с християнството

В данъчния регистър от XVI в. са включени антропоними: Ерина (Ирина) – Ерина от Ерин, XVI в., от Еро от Яро пряко ум. Яре или от Еро-слав (Заимов/Zaimov 1988), но от грц. *Εἰρήνη* (Симеонидис/Simeonidis 2006: 113); Ирина грц. *Εἰρήνη* ‘мир’, X – XI в. (Заимов/Zaimov 1988; Симеонидис/Simeonidis 2006: 113); Мара 2 – съкр. от Мария, XV в. (Илчев/Ilchev 1969; Заимов/Zaimov 1988); Марина, Мария, Тодора 2. С неясен произход е антропоним Дина съкр. от Костадина или от Господина (Илчев/Ilchev 1969), от Дино, XV в. (Заимов/Zaimov 1988), съкр. от Коста-дин, Стоя-дин, Вълка-дин, Госпо-дин, XVI в. (Заимов/Zaimov 1988).

В списъка на с. Калбащица от XV в. се откриват имена: Дина, Ирина, Мара 2, Марина, Мария, Тодора 2. Налице е приемственост, предвид това, че всички те са засвидетелствани в списъка на с. Кобалища, Драмско от XVI в.

Лични имена от християнския пласт в списъка от началото на XX в.

Мария 24, Катерина 16, Елена 10, Вангилия 5 – от Вангела и *-ия* от Вангел, скъс. от Е-вангел: Блавест, Добровест (Заимов/Zaimov 1988); Енгелина 2 – от

Ангелина с фонетична замяна $a > e$; Вашила 3 с фонетична замяна $c > ш$, характерна за българските говори в Беломорието (Драмско, Сярско) (Иванов/Ivanov 1977: 125); София 3, Кира 2 – от Киро, съкр. от Кирил, XVI в. (Заимов/Zaimov 1988; Илчев/Ichev 1969; Ковачев/Kovachev 1987); Петра 2, Ташина 2 – от Таша и *-ина* от Ташин от Ташо (Илчев/Ichev 1969; Заимов/Zaimov 1988).

Единична употреба: Анастасия, Анета – от Ана (Илчев/Ichev 1969); Ангелина, Гиргина от Гергина от Герги и *-ин* (Заимов/Zaimov 1988); Гюргя от Гюрга от Гюрго от Гюрги (Заимов/Zaimov 1988), скъс. от Гюргия, писмена разновидност на Гьоргия (Илчев/Ichev 1969); Данка, Евтимица умал. от Евтимия, женска форма от Евтимий (Илчев/Ichev 1969); Евдокия грц. ‘благопожелание; добра воля’ (Заимов/Zaimov 1988); Зуица – грц. Ζωίτσα (Симеонидис/Simeonidis 2006: 116), Зоица – от Зоя, грц. Ζωή ‘живот’ (Илчев/Ichev 1969; Ковачев/Kovachev 1987) с фонетична замяна $o > y$; Ленка, Мара, Марийка, Марта еванг. лат. Martha от евр.-сирийско *marā* ‘господарка’ (Ковачев/Kovachev 1987); Минда – от Миндо от Мино, Мина и *-до* (Заимов/Zaimov 1988; Илчев/Ichev 1969); Митра съкр. от Ди-митра, XVI в. (Илчев/Ichev 1969; Заимов/Zaimov 1988); Николина, Сава – по мъжко име Сава, календ. стб. *савд*, *савва*, чрез грц. Sabbas от сир.-арамейско *siba* ‘старец, дядо’, пожел. ‘да дочака дълбока старост, да стане дядо’ (Ковачев/Kovachev 1987); Фания – съкр. от Стефания, Теофания (Илчев/Ichev 1969), от грц. Φάνη, от Теофания грц. Θεοφάνια (Симеонидис/Simeonidis 2006: 117).

Антропонимията от началото на XX в. е доста по-различна в сравнение с тази от XVI в. Османският данъчен регистър от XVI в. включва едва 6 антропонима от християнския пласт, докато в списъка от началото на XX в. те са близо 20. Общи за двата списъка са антропоними: Мария, Мара. Най-широка употреба в списъка от началото на XX в. имат личните имена: Мария, Катерина, Елена, Вангилия. В по-голяма степен е застъпена употребата на съкратени варианти, фонетични варианти и умалителни форми на личните имена в списъка от XX в. Докато в този от XVI в. се открива само двойката Мария – Мара, в списъка от XX в. са засвидетелствани: Ангелина – Енгелина, Мария – Мара – Марийка, Елена – Ленка (ако се приеме, че умалителната форма не е от ЛИ Милена).

4.2.4. Женски лични имена от чужд произход, несвързани с християнството

По данни от османските данъчни регистри от XVI и XV в. употребата им е спорадична. Несигурно разчетеното женско лично име Маврука (?) може да се свърже по произход с ЛИ Маврулка от м. Маврулко от Маврул и *-ко* от Мавро грц. Μαύρος ‘черен’ (Илчев/Ichev 1969). В списъка на с. Калбащица от XV в. се откриват антропоними Дукина – от Дукин от Дуко и *-ин* от Ра-дук, XVI в. (Заимов/Zaimov 1988) или от Дуко от грц. δοῦκας от лат. *dux* ‘вожд, войвода’ (Илчев/Ichev 1969); Хрусa от грц. Χρῦσα Хриса (Симеонидис/Simeonidis 2006: 133).

Лични имена от чужд произход, несвързани с християнството, са с доста по-широка употреба в списъка от началото на XX в. По-голямата част от тях са от гръцки произход: Калуда 2 – грц. Καλούδα < *καλοειδής* ‘с добър вид, добре изглеждащ’ (Симеонидис/Simeonidis 2006: 119); Аргирия от Аргир грц. сребро

(Заимов/Zaimov 1988); Антиня (?) – срв. Антина, грц. Ανθινος Антин (Симеонидис/Simeonidis 2006: 108); Дешпина, Дишпина – от грц. Деспина ‘господарка’, XVI в. (Заимов/Zaimov 1988); Триндавка скъс. от Триндафила от цвете трендафил, грц. Τριαντάφυλλος (Симеонидис/Simeonidis 2006: 131), Хриса 5 – от Хрис грц. ‘злато’ или скъсено от Христка (Заимов/Zaimov 1988), от грц. χρυσή ‘златна’ (Илчев/Ichev 1969); Щирияни от Щирян, Щерян, грц. στερεός ‘твърд, здрав’ (Илчев/Ichev 1969); Ниранза – през новогръц. νερανζи(ov) от перс.; успор. на Нерандза ‘вид портокал’ (Ковачев/Kovachev 1987; Илчев/Ichev 1969).

Друга група имена са от турски произход или такива, преминали в българската антропонимна система с посредничеството на турския език: Алтъна от тур. altın ‘злато, златна’ (Илчев/Ichev 1969); Карафила от Карамфил, от цвете карамфил (Заимов/Zaimov 1988), тур. karanfil, разгов. karamfil от араб. garanful (БЕР/BER 1979); Фидана – от Фидан от *фидан* ‘млад, нежен филиз’ (срв. грц. φιντάνι) < тур. fidan – < грц. φύτον. Турското нарицателно fidan се използва от всички жители на Балканския полуостров при назоваването на красива млада жена (Симеонидис/Simeonidis 2006: 65); Гивеза – от тур. geveze ‘бъбрив, приказлив’ (ТБР/TBR 2009), срв. презиме Гевезев, Гевезиев от *гевезе* ‘глезльо, бърборко’ (Илчев/Ichev 1969; Заимов/Zaimov 1988).

Характерна словообразователна особеност на женските лични имена е наличието на умалителни имена, образувани с наставка *-ка*, основно в списъка от началото на XX в.: Босилка, Данка, Ленка, Марийка, Невенка, Нидялка, Стоянка, Триндавка, Тянка, Хотишка, Цвятанка. Спорадична е употребата им в списъците от XVI в. (Мелка) и от XV в.: Бойка, Станка (Стайка).

Съпоставката на антропонимията от тази тематична група в списъците от XVI и от началото на XX в. показва, че доста по-голямо количество е антропонимията в списъка от XX в. Дори се откриват женски лични имена от турски произход, каквито няма в по-ранния списък. Въобще през XVI в. все още е слабо чуждото езиково влияние върху женската антропонимия на с. Кобалища, Драмско. Това важи и за списъка на с. Калбацица от XV в. Несъмнено женската антропонимна система е била по-консервативна поради мястото на жената в тогавашното местно общество и затворения живот, който е водела в тесен семеен и роднински кръг.

Важно е да се отбележи, че списъците с антропонимия от началото на XX в. включват и диалектни особености, тъй като са съставяни основно от местни свещеници, носители на говора. Такива диалектни особености се откриват и в списъка на населението на с. Кобалища, Драмско. Най-широко са застъпени редуциите на гласни *e > u*, *o > y*, характерни за източните български говори (Стойков/Stoykov 1993: 97), към които спадат и западнорупските говори в Драмско и Сярско (Стойков/Stoykov 1993: 186):

редукция *e > u*: Нидялка, Вангилия, Гиргина, Дишпина, Триндавка, Ниранза, Гивеза; Пантелей;

редукция *o > y*: Зуица; Ламбрю.

Фонетичната замяна $c > ш$ (озвучаване) е характерна за рупските говори (Бояджиев/Boyadzhiev 1991: 57), включително за западнорупските, към които спадат и говорите в Драмско (Иванов/Ivanov 1977: 125): Вашила, Дешпина, Дишпина; Анещи – от Анести (Илчев/Ichev 1969; Симеонидис/Simeonidis 2006: 108).

Засвидетелствани са още фонетична замяна $a > e$ (Енгелина) и елизия (изпадане на съгласни): Карафила.

5. Заключение

Прегледът на антропонимията на с. Кобалища, Драмско в диахронен план за период от близо 350 години дава възможност да се проследят някои тенденции в развитието ѝ. В общи линии е налице намаляване на антропонимите от славянския пласт за сметка на тези от християнския пласт. Това, както бе отбелязано по-горе, е свързано с условията на чуждо владичество при доминираща мюсюлманска религия, в които е трябвало да оцелява местното изконно българско християнско население. Този процес е характерен за антропонимията на българските села в южните райони на Неврокопско, днес в пределите на Гърция (Митринов/Mitrinov 2017: 1 – 19), както и в Южните Родопи (Златоградско) (Митринов/Mitrinov 2018: 3 – 4). Видно е наличието на гръцко и на по-слабо турско езиково влияние в антропонимията от XVI в. Такова влияние се открива и в антропонимията от началото на XX в. Но като цяло се запазва основният антропонимен фонд, характерен за българската езикова територия. Представените обобщаващи данни са важни, предвид това, че през първата половина на XX в., по стечение на политическите обстоятелства, селото е обезбългарено и включената антропонимия от два доста раздалечени исторически периода възстановява антропонимната картина в това старо българско селище, което днес е населено преимуществено с гръкоезично население. Публикацията запълва едно бяло петно в езиковедските проучвания, посветени на южните краища на българското езиково землище.

Литература

- БЕР 1971:** *Български етимологичен речник*. Т. 1, А – З. София. Издателство на БАН.
- БЕР 1979:** *Български етимологичен речник*. Т. 2, И – репя. София. Издателство на БАН.
- Бояджиев 1991:** Бояджиев, Т. *Българските говори в Западна (Беломорска) и Източна (Одринска) Тракия*. София. УИ „Св. Климент Охридски“.
- Гандев 1989:** Гандев, Хр. *Българската народност през XV век*. София. Наука и изкуство.
- Димитрова-Годорова 1993:** Димитрова-Годорова, Л. Християнски елементи в антропонимичната система на Поповско според данни от данъчни регистри от XVI и XVIII век. – *Acta Universitatis Lodzianis. Folia linguistica*. 27, 1993, 51 – 58.

- Дуриданов 2002:** Дуриданов, Ив. Състояние и перспективи на ономастиката в България. – В: Сб. *Състояние и проблеми на българската ономастика*. Т. 6. Велико Търново, УИ „Св. св. Кирил и Методий“.
- Заимов 1988:** Заимов, Й. *Български именник*. София. Издателство на БАН.
- Иванов 1977:** Иванов, Й. Н. *Български преселнически говори. Говорите от Драмско и Сярско*. Трудове по българска диалектология, кн. 9.
- Илчев 1969:** Илчев, Ст. *Речник на личните и фамилните имена у българите*. София. Издателство на БАН.
- Ковачев 1987:** Ковачев, Н. *Честотно-тълковен речник на личните имена у българите*. София. ДИ „Д-р Петър Берон“.
- Кънчов 1900:** Кънчов, В. *Македония. Етнография и статистика*. София. Българско книжовно дружество.
- Митринов 2017:** Митринов, Г. Данни за антропонимията на с. Черешово, Неврокопско (дн. Драмско) от 1907 г. – *Дзяло, е-списание в областта на хуманитаристиката*. № 11, 2020. 1 – 19, <http://www.abcdar.com>.
- Митринов 2018:** Митринов, Г. Антропонимия на християнското население на Дарьдере (дн. Златоград) от началото на ХХ век. – *Дзяло, е-списание в областта на хуманитаристиката*. № 12, 1 – 23. <https://www.abcdar.com>.
- Митринов 2021:** Митринов, Г. *Езикови свидетелства за българския характер на населението в Южните Родопи и Западна Тракия през XVI век*. Ч. 1. Ксантийско, Златоградско, южните райони на Смолянско. София. Издателство на БАН „Проф. Марин Дринов“.
- Митринов 2021а:** Митринов, Г. Женските лични имена в османските данъчни регистри за населението на Неврокопска каза от средата на XVI век. – В: Сб. *СЛЪДОВАТИ ДОСТОИТЬ*. Доклади от международната ономастична конференция „Антропоними и антропонимни изследвания в началото на XXI век“, посветена на 100-годишнината от рождението на проф. д.ф.н. Йордан Заимов (1921 – 1987), 20 – 22 април 2021 г., гр. София. Издателство на БАН „Проф. Марин Дринов“, 156 – 164.
- Петкова 1994:** Петкова, Ю. Характеристика на собствените имена от с. Кортен (Новозагорско), включени в османски документи. – В: *Състояние и проблеми на българската ономастика*. Т. 2. УИ „Св. св. Кирил и Методий“, Велико Търново, 53 – 67.
- Симеонидис 2006:** Симеонидис, Х. *Гръцкото влияние върху системата на българските собствени имена*. София. Ах-Ба-Ка.
- Стрезов 1891:** Стрезов, Г. (Z) Два санджака от Источна Македония. – *Периодическо списание на Българското книжовно дружество в Средец*, кн. 37 – 38, 1891.
- ТДИМН 1978:** *Турски документи за историјата на македонскиот народ*. Опширен пописен дефтер од XV век. Т. IV. Скопје.
- ТДИМ 2007:** *Турски документи за историјата на Македонија*. Опширен пописен дефтер за Паша санџако (казите Драма, Кавала, Серез и Неврокоп) од 1569/70 година. Т. X, кн. 2. Скопје.

References

- BER 1971:** *Balgarski etimologichen rechnik* [Bulgarian etymological dictionary]. Т. 1, А – Z. Sofia. Izdatelstvo na BAN.
- BER 1979:** *Balgarski etimologichen rechnik* [Bulgarian etymological dictionary]. Т. 2, I – krepya. Sofia. Izdatelstvo na BAN.

- Boyadzhiev 1991:** Boyadzhiev, T. *Balgarskite govori v Zapadna (Belomorska) i Iztochna (Odrinska) Trakia* [The Bulgarian dialects in Western (Aegean) and Eastern (Edirne region) Thrace]. Sofia. UI “Sv. Kliment Ohridski”.
- Gandev 1989:** Gandev, Hr. *Balgarskata narodnost prez XV vek* [The Bulgarian nation in the 15th century]. Sofia. Nauka i izkustvo.
- Dimitrova-Todorova 1993:** Dimitrova-Todorova, L. Hristianski elementi v antroponimichnata sistema na Popovsko spored dannii ot danachni registri ot XVI i XVIII vek [Christian elements in the anthroponymic system of the Popovo region according to data from tax registers from the 16th and 18th centuries]. – *Acta Universitatis Lodziensis. Folia linguistica*. 27, 1993, 51 – 58.
- Duridanov 2002:** Duridanov, Iv. Sastoyanie i perspektivi na onomastikata v Balgaria. – V: Sb. *Sastoyanie i problem na balgarskata onomastika* [Status and problems of Bulgarian onomastics]. T. 6. Veliko Tarnovo. UI “Sv. sv. Kiril i Metodiy”.
- Zaimov 1988:** Zaimov, Y. *Balgarski imennik* [Bulgarian dictionary of anthroponyms]. Sofia. Izdatelstvo na BAN.
- Ivanov 1977:** Ivanov, Y. *Balgarski preselnicheski govori. Govorite ot Dramsko i Syarsko* [Bulgarian immigrant dialects. You are speaking from Drama region and Syar region]. Trudove po balgarska dialektologia. Kn. 9.
- Ilchev 1969:** Ilchev, St. *Rechnik na lichnite i familnite imena u balgarite* [Dictionary of personal and family names among Bulgarians]. Izdatelstvo na BAN.
- Kovachev 1987:** Kovachev, N. *Chestotno-talkoven rechnik na lichnite imena u balgarite* [Frequency-interpretive dictionary of personal names among Bulgarians]. Sofia. DI “Dr. Petar Beron”.
- Kanchov 1900:** Kanchov, V. *Makedonia. Etnografija i statistika* [Macedonia. Ethnography and Statistics]. Sofia. Balgarsko knizhovno druzhestvo.
- Mitrinov 2017:** Mitrinov, G. Dannii za antroponimiata na s. Chereshevo, Nevrokopsko (dn. Dramsko) ot 1907 g. [Data on the anthroponymy of Chereshevo village, Nevrokop region (now Drama region) from 1907.]. – *Dzyalo, e-spisanie v oblastta na humanitaristikata*. № 11, 2020, 1 – 19. <http://www.abcdar.com>.
- Mitrinov 2018:** Mitrinov, G. Antroponimia na hristianskoto naselenie na Daradere (dn. Zlatograd) ot nachaloto na XX vek. [The Anthroponymy of the Christian Population of Daridere (Currently Zlatograd) in the Early 20th Century] – *Dzyalo, e-spisanie v oblastta na humanitaristikata*. № 12, 2020, 1 – 23. <http://www.abcdar.com>.
- Mitrinov 2021:** Mitrinov, G. *Ezikovi svidetelstva za balgarskia karakter na naselenieto v Yuzhnite Rodopi i Zapadna Trakia prez XVI vek* [Linguistic evidence for the Bulgarian character of the population in the Southern Rhodopes and Western Thrace in the 16th century]. Ch. 1. Ksantiysko, Zlatogradsko, yuzhnite rayoni na Smolyansko. Sofia. Izdatelstvo na BAN “Prof. Marin Drinov”.
- Mitrinov 2021a:** Mitrinov, G. Zhenskite lichni imena v osmanskite danachni registri za naselenieto na Nevrokopska kaza ot sredata na XVI vek [The female personal names in the Ottoman tax registers for the population of Nevrokopska kaza from the middle of the 16th century]. – V: Sb. *SLYADOVATI DOSTOITI*. Dokladi ot mezhdunarodnata onomastichna konferencia “Antroponimi i antroponimni izsledvania v nachaloto na XXI vek”, posvetena na 100-godishninata ot rozhdenieto na prof. d.f.n. Yordan Zaimov (1921 – 1987), 20 – 22 april 2021 g., gr. Sofia. Izdatelstvo na BAN “Prof. Marin Drinov”, 156 – 164.

- Petkova 1994:** Petkova, Y. Karakteristika na sobstvenite imena ot s. Korten (Novozagorsko), vklucheni v osmanski dokumenti [Characteristics of proper names from the village of Korten, Nova Zagora region, included in Ottoman documents]. – V: *Sastoyanie i problem na balgarskata onomastika*. T. 2, UI “Sv. sv. Kiril i Metodiy”, Veliko Tarnovo, 53 – 67.
- Simeonidis 2006:** Simeonidis, H. *Grackoto vliyanie varhu sistemata na balgarskite sobstveni imena* [The Greek influence on the system of Bulgarian proper names]. Sofia. Ah-Ba-Ka.
- Strežov 1891:** Strežov, G. (Z) Dva sandzhaka ot Istochna Makedonia [Two sanjaks from Eastern Macedonia]. – *Periodichesko spisanie na Balgarskoto knizhovno druzhestvo v Sredec*. Kn. 37 – 38.
- TDIMN 1978:** *Turski dokumenti za istoriata na makedonskiot narod* [Turkish documents on the history of the Macedonian people]. Opshiren popisen defter od XV vek. T. IV. Skopje.
- TDIM 2007:** *Turski dokumenti za istoriata na Makedonia* [Turkish documents on the history of Macedonia]. Opshiren popisen defter za Pasha sandzhakot (kazite Drama, Kavala, Serez i Nevrokop) od 1569/70 godina. T. X, Kn. 2, Skopje.

Илюстративен материал

ХРИСТИЯНСКОТО НАСЕЛЕНИЕ НА С. КОБАЛИЩА, ДРАМСКО ПО ДАННИ ОТ СРЕДАТА НА XVI ВЕК

Турски документи за историјата на Македонија. Опширен пописен дефтер за Паша санџакот (казите Драма, Kavala, Serez и Nevrokop) од 1569/70 година. Т. X. Kn. 2. Скопје, 2007, с. 41 – 43.

11. Село Кобалишта, припаѓа на (нахијата) Драма од султанските хасови.

Под линија е отбележано: Кобалишта, ново име Кокиногија, село северозападно од Драма (Т. Симовски, цит. съч., 1, 172; В. Трајков, цит. съч., 34). Записано Копалишта.

Мјусюлманската общност в селото вклучва 5 чифлика във владение на мјусюлмани и одделно мјусюлмани: 9 ханета (семејства) категорија чифт и 3 категорија бенак. Откриват се мјусюлмани конвертити прво поколение, т.е. скоро променили вероизповеданието си и се помјусюлманчили: Иљас Абдулах, чифт; Јусуф Абдулах, бенак; Хусеин Абдулах, бенак.

Село Кобалишта спада към /нахијата/ Драма от султанските хасове Неверници (христијани) от /селото/ Кобалишта.

Хрисо Коста, Киро Димо, Прокоп Киро, Димо Денчо (Дичо), Паскал Петко, Тодор Михо, Кирко Петро, Кирко Михо, Добре Ѓорго, Петко Стојко, Ѓован Кирко, Марин Кирко, Ѓорго Кирко, Качар (Каџар) Тодор, Кирко Стојан, В(џ)лче (Велче) Стојан, Сено (Шебо) Стојан, Ефко Стамад, Грудо Стамад, Тодор Димо, Веле Стамад, Станин Мавриди, Нестор Стојан, Тодор Ѓован, Васко Рајко, Васил Димо, Ѓерги Кирко, Ѓорги Орка (?), Костадин Димитри, Тодор Киро, Сено Киро, Димо Стајо, Стамад Димо, Димо Сено, Стамад Стојан, Димитри Думко, Велко Козар (козар), Аргир Козар, Тодор Козар, Костадин Приселица (приселец, пришлец), Велко Приселица, Ѓован Пано (Нано), Моско (Мушко) Дими-

три, Гьорго Диман, Кръстин (Кръстан) Велко, Велчо Димо, Панко (Янко) Койо (Коно); бащина на Йорго Петри в ръцете на Али, син на Хусам.

Неженени от /селото/ Кобалища

Димо Карпо (Джарто), Васил Геруда (Керуда), Велко Кирко, Ристо Добро, Стоян Добро, Никола Стойко, Йован Кирко, Дурсо В(ъ)лче Велче, Йорго Мавриди, Робко (Ронко) Тодор, Атанас Васил, Кирко Костадин, Гьорго Тодор, Сено Пано, Станчо (Стайчо) Дуко, Тодор Панко, Петко Добро, Михал Йован, Стойо Кирко, Йорги Кирко, Еврено Грудо, Димо Тодор, Загор Васил, Русо Димитри, Мавриди Станин (Статин), Стайчо (Станчо) Велчо, Русо Велко, Димо Симо, Михал Велчо,

Вдовица Димовица Ерина (Ирина); вдовица Маврука (?); вдовица Статковица (Стайковица) Маро; вдовица Стоя; вдовица Мелка.

Приход от селото Кобалища:

Испендж 47 семейства, количество... 1175 акчета
Испендж 31 неженени, количество... 775
Испендж 1 бащина, количество... 25
Испендж 5 вдовици, количество... 30
Пшеница 300 килета, стойност... 2400
Ръж 150 килета, стойност... 750
Ечемик 135 килета, стойност... 675
Овес и каплуджа 140 килета, стойност... 560
Уров 20 килета, стойност... 100
Леща 10 килета, стойност... 80
Юшур от шафран... 1000
Просо 100 килета, стойност... 500
Компенсация за слама... 250
Юшур от лен... 200
Юшур от памук... 100
Юшур от орехи... 50
Такса за (буре) вино... 200
Данък за дюлюм от лозята на мюсюлманите и християните... 1000
Данък за монопол (монополие)... 300
Юшур от керемиди... 1000
Юшур от улишта (пчелни кошери)... 110
Данък за поле... 140
Данък за самоков ... 50
Данък за 11 воденици по 30 (акчета)... 330
Данък за 8 валявици по 15 (акчета)... 120
Юшур от копринени буби... 50

Данък за градинарски култури (бостан)... 100
Юшур от лук... 30
Данък за зимуване (къшлак) на овце и кози... 851
Ниабет, данък за женитба, полски данък и за тапия за земя... 322
Данък за свине, с (данък) за Божик... 40 (акчета)
Общо: 3547 (акчета)

ХРИСТИЯНСКОТО НАСЕЛЕНИЕ НА С. КОБАЛИЩА, ДРАМСКО ПО ДАННИ ОТ НАЧАЛОТО НА ХХ ВЕК

ЦДА Ф 246К, оп. 9, а.е. 368

Вянчила в енорията на свещеникът Атанасъ Павловъ, с. Кобалища, каза Драмска, епархия Драмска, вилаетъ Солунски

(Писачът е изписвал бащините имена на всички членове на семейството, но тук са отбелязани само презимената на съпругите, защото са различни от тези на съпруга и на децата. Съкращението гр. означава грамотен. Там, където има съкратени презимена, те са развързани, доколкото е възможно.)

1. Аврамов Котин 68, земеделец; Калина Адамова, съпруга, 63.

2. Адамов Тома 45, земеделец; Катерина, съпруга, 35.

3. Анастасов Филип 63, земеделец; Катерина, съпруга, 53.

Дъщеря: Енгелина 19.

4. Анастасова Елена, вдовица, 44, земеделка;

Синове: Иван 24, гр.; Георги 13, гр.; Анастас 9.

5. Ангелов Атанас 68, земеделец, гр.; Мария, съпруга, 68.

6. Ангелов Димитър 23, земеделец, гр.; Петра Запръова, съпруга, 18; Елена Атанасова, майка, 48; Вашила Ангелова, сестра, 17; Иван Ангелов 9, брат, гр.

7. Ангелов Кочо 24, земеделец, гр.; Мария, съпруга, 22;

Син: Асен 1 ½.

8. Атанасов Васил 36, земеделец; кмет, гр.; Енгелина Паскова, съпруга, 30;

Син: Георги 3;

Дъщери: Мария 13, гр.; Митра 10; Катерина 6.

9. Атанасов Петър 64, земеделец; Яна, съпруга, 54.

10. Атанасов Стоян 43, земеделец; Триндавка, съпруга, 41;

Син: Апостол 13, гр.

11. Георгиев Иван 67, земеделец; Мария, съпруга, 64;

Син: Марин 21, вдовец, гр.

12. Георгиев Ангел 29, земеделец; Елена, съпруга, 28;

Дъщеря: Мария 1 1/2.

13. Георгиев Иван 37, земеделец; Ленка, съпруга, 36;

Синове: Никола 18, Крум 4;

Дъщери: Хриса 15, Цвятанка 1 ½.

14. Георгиев Костантин 39, земеделец, гр.; Катерина, съпруга, 40;
Синове: Благой 18, гр.; Нашко 11, гр.;
Дъщери: Стоина 8, Мария 2.
15. Георгиев Паско 33, земеделец; Вангилия, съпруга, 32;
Дъщеря: Мария 9.
16. Димитров Ангел 32, земеделец; Вангилия, съпруга, 29;
Син: Атанас 5;
Дъщери: Мария 9, Вашила 7, Вера 3.
17. Димитров Атанас 28, земеделец; Мария, съпруга, 26;
Дъщери: Елена 6, Хриса 2.
18. Димитров Георги 37, земеделец; Яна Адамова, съпруга, 30; Яна Георгиева, вдовица, 68;
Син: Димитър 8.
19. Димитров Георги 29, земеделец, гр.; Велика Костант[инова], съпруга, 27;
Дъщери: Мария 4; Катерина 2; София ½.
20. Димитров Иван 31, земеделец, гр.; Писана, съпруга, 29;
Синове: Анещи 10, Илия 6;
Дъщеря: Катерина 1.
21. Димитров Павле 30, земеделец; Щирияни, съпруга, 31;
Синове: Лазар 5, Костантин 1;
Дъщеря: Вангилия 7.
22. Иванов Димитър 36, земеделец, гр.; Катерина, съпруга, 34;
Синове: Петър 8, Андон 6;
Дъщери: Мария 14, Елена 11, гр.; Николина 3, Босилка 1.
23. Иванов Кръстьо 25, земеделец; Анета, съпруга, 26;
Син: Димитър 4;
Дъщеря: Мария 1 ½.
24. Иванов Петър 58, земеделец; Велика, съпруга, 55;
Дъщеря: Аргиря 16.
25. Иванов Христо 22, земеделец, гр.; Катерина, съпруга, 22;
Син: Стефан 1.
26. Кольов Димитър 47, земеделец; Карафила, съпруга, 42;
Син: Костантин 23;
Дъщери: Хотишка 14, Ниранза 12.
27. Костантинов Ангел 48, земеделец; Калуда, съпруга, 51;
Дъщери: Катерина 14, Петра 12, гр.
28. Костант[инов] Атанас 39, воденичар, земеделец, гр.; Нидялка, съпруга, 39;
Син: Георги 17, гр.;
Дъщеря: Евтимица 8.
29. Костантинов Атанас 26, земеделец; София Запървова, съпруга, 22;
Дъщеря: Калина 4.
30. Костантинов Георги 33, земеделец; Мария Димитрова, съпруга, 27;

Син: Христо 5;
 Дъщери: Хриса 7; Мария 2.
 31. Костантин Димитър 58, земеделец; Мария Анастасова, съпруга, 53;
 Син: Павле 20, земеделец, гр.;
 Дъщеря: Кира 5.
 32. Костантин Димитър 48, земеделец; Мария, съпруга 38; Гюргя, баба,
 вдовица, 67;
 Синове: Костантин 21, гр.; Илия 11, гр.;
 Дъщеря: Евдокия 8.
 33. Костантин Иван 45, земеделец, гр.; Фания Адамова, съпруга, 32;
 Синове: Анеши 7; Костантин 1.
 34. Костантин Никола 27, земеделец, вдовец, гр.
 35. Костантин Христо 53, земеделец, вдовец;
 Дъщеря: Хриса 24; Ангел Янков, съпруг, 25, земеделец; Невенка Ангелова,
 дъщеря, 3; Кочо, син, 1.
 36. Котин Васил 33, земеделец; Катерина Георгиева, съпруга, 28;
 Дъщеря: Калина 7.
 37. Котин Иван 37, земеделец; Зуица Георгиева, съпруга, 30;
 Дъщери: Калина 4; Марта ½.
 38. Кръстев Атанас 47, земеделец; Мария Иванова, съпруга, 37;
 Дъщеря: Вашила 5.
 39. Къчов Атанас 61, земеделец, вдовец;
 Син: Георги 18, земеделец; Мария Димитрова, съпруга, 25.
 40. Къосев Димитър 63, земеделец; Велика, съпруга, 70.
 41. Лазаров Вангел 34, земеделец; Ташина Костант[инова], съпруга, 38;
 Син: Георги Вангелев 6;
 Дъщеря: Елена 2.
 42. Лазаров Георги 69, земеделец; Мара, съпруга, 64.
 43. Лазаров Димитър 61, земеделец; Стоянка, съпруга, 61.
 44. Маринов Георги Ат. 32, земеделец; Елена, съпруга, 27;
 Син: Владимир 3;
 Дъщеря: Анастасия 1 ½.
 45. Николов Ангел 35, земеделец; Катерина, съпруга, 35;
 Син: Костантин 4;
 Дъщеря: Марийка 9.
 46. Николов Иван 29, земеделец; Антиня (?), съпруга, 25; Катерина, баба,
 64;
 Синове: Никола 9, Кръстьо 6, Мирчо 3.
 47. Павлов Атанас 38, свещеник, гр.; Алтъна Стоянова, съпруга (попада);
 Синове: Аргир Попатанасов 15, земеделец, гр.; Аристид 13, ученик, гр;
 Дъщеря: София 2.
 48. Павлов Димитър 48, земеделец; Катерина Стоянова, съпруга, 49;
 Син: Александър 22, гр.

49.Павлов Пантилей 39, земеделец, гр.; Дешпина Панайотова, съпруга, 30;
Васил Павлов, земеделец, брат, вдовец, 25, гр.; Кочо Павлов, учител, брат,
23, гр.; Мария Костант[инова], майка, вдовица, 56;
Синове: Георги Пантилиев 8, гр.; Петър 4.
50.Павлова Гинка 53, земеделка, вдовица;
Синове: Ангел Тимотее 31, земеделец; Павле 27, земеделец, гр.; Щерьо 15,
земеделец, гр.
51.Панайотов Димитър 36, земеделец; Дишпина, съпруга, 34;
Синове: Петър 13, гр.; Никола 11, гр.;
Дъщери: Катерина 8, Хриса 1.
52.Панюшов Котин 32, земеделец; Вангилия, съпруга, 36;
Син: Петър 2, посинен (осиновен);
Дъщеря: Стойна 11.
53.Пасков Ангел 34, земеделец, гр.; Мария Иванова, съпруга, 33;
Синове: Паско Ангелов 7; Георги 3; Пантилей $\frac{3}{4}$.
54.Пасков Ламбрю 36, земеделец; Фета Георгиева, съпруга, 29; Гинка Ва-
силева, вдовица, 64;
Синове: Никола Ламбров 9, гр.; Васил 2;
Дъщеря: Елена 6.
55.Петков Костант[ин] 53, земеделец; Мария Трендюва, съпруга, 55;
Костантин Петков, баща, вдовец, 93;
Дъщери: Елена 20; Кира 16.
(семейството без дядото живее в Кавала).
56.Петков Ламбрю 25, земеделец, гр.; Мария Ангелова, съпруга, 22.
57.Петров Борис 26, земеделец, гр.; Гиргина, съпруга, 25.
58.Петров Костантин 73, земеделец, гр.; Сава, съпруга, 63.
59.Петров Параско 63, земеделец; Вангилия, съпруга, 49;
Син: Илия 26, вдовец, гр.
60.Стоянов Ангел 41, земеделец, гр.;
Синове: Георги 22, земеделец, гр.; Костантин 13, ученик, гр.;
Дъщери: Катерина 17, гр.; Ангелина 13, ученичка, гр.
61.Стоянов Георги 39, земеделец; Калуда, съпруга, 34; Фидана Стоянова,
майка, 64;
Синове: Костантин 9, Атанас 6, Иван 1 $\frac{1}{2}$.
62.Стоянов Димитър 61, земеделец; Минда, съпруга, 62;
Синове: Никола 22, гр.; Александър 18.
63.Стоянов Иван 37, земеделец, гр.; Ташина, съпруга; Георги Иванов, слу-
га, 30;
Син: Христо 8.
64.Стоянова Мария 39, земеделка, вдовица;
Синове: Иван Вангелев 11, гр.; Ангел 2;
Дъщеря: Берислава $\frac{1}{2}$.

65. Тодоров Иван 45, земеделец, гр.; Гивеза Атанасова, съпруга, 45;
Дъщеря: Катерина 9, гр.
66. Филипов Паско 24, земеделец, гр.; Тянка, съпруга, 20;
Дъщеря: Елена 1.
67. Янакиев Костантин 34, земеделец; Данка, съпруга, 34;
Синове: Илия 12, гр.; Кирил 8;
Дъщеря: Мария 3.
68. Янев Иван 18, земеделец, сирак

Доц. д-р Георги Митринов
Институт за български език
Българска академия на науките
g_mitrinov@abv.bg
<https://orcid.org/0000-0002-0047-3276>

Assoc. Prof. Georgi Mitrinov, PhD
Institute for Bulgarian language
Bulgarian Academy of Sciences
g_mitrinov@abv.bg
<https://orcid.org/0000-0002-0047-3276>